

dre stærk Sympathi for den, thi i hvert Fald havde det ærede Medlem ikke saa Betænkeligheder ved den Affattelse, som Vindringsforslaget har faaet, og de Bestemmelser, det indeholder, saaledes som det foreligger. Men det endrede mig egentlig, at den ærede Forslagsstiller selv har kunnet formulere det saaledes, som han har gjort, naar han er en saa bestemt Modstander af Bestemmelser, som kunde give Anledning til Vilkaarlighed; thi er der nogen Paragraf, som vil kunne give Anledning til Vilkaarlighed, skulde jeg tillade mig at tro, at det netop vil blive § 31, affattet saaledes, som her af ham foreslaaet. Paragrafen vilde herefter komme til at bestemme, at, naar en menig Krigsmand har været straffet 3 Gange, deraf mindst 1 Gang ved Krigsretsdom, og der ingen Udsigt er til, at han ved at forblive ved sin Afdeling vil forbedre sig, kan vedkommende militære Værker forsætte ham til en Arbejdsafdeling. Bestemmelserne ere jo klare nok, om end Forseelsens eller Forbrydelsens Bestaffenhed ikke er gjort til Gjenstand for nærmere Betegnelse i Lovforslaget. Men hvorledes skal vedkommende Minister komme til Kundskab om, hvorvidt der er Udsigt til, at Manden vil forbedre sig? Dette kan kun ske gennem Afdelingschefen, og det vil altsaa efter den Affattelse, Forslaget har, egentlig sige, at det bliver Afdelingschefen, som her har den afgjørende Myndighed, idet det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte, ikke kan forudsættes, at Krigsministeren her kan træffe nogen som helst retfærdig Afgjørelse. Jeg tror derfor ogsaa, at den samme Opfattelse, som den ærede Forslagsstiller forudsatte hos de Menige med Hensyn til Ertternestens Retfærdighed eller Uretfærdighed, i en endnu langt højere Grad vilde gjøre sig gjældende med Hensyn til den her foreslaaede Straffeart. -- Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte, at jeg havde haft Uret, naar jeg ved Sagens 2den Behandling havde paastaet, at der mellem den danske og den tydske Straffelovs Bestemmelser ikke var anden Forskel end denne, at den danske Straffelov ikke havde Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse eller Tab af Nationalkorfarden, og det ærede Medlem henlede Opmærksomheden paa, at jeg havde overset, at der i den tydske Straffelov havde en særegen Straffeart, den saakaldte Fængingshaft. Dette har jeg ganske vist ikke overset. Naar man tager den tydske Straffelov for sig, hedder det i § 16, at Frihedsstraf efter denne Lovs Aand er Fængsel, Fængingshaft eller Arrest, og saa kommer der senere i § 17 den Bestemmelse, at Frihedsstraf, naar dens Varighed er over 6 Uger, er Fængsel. Men det er jo vistnok ikke det ærede Medlem ubekendt, for det Første, at der i den tydske Loven er en helt anden Opfattelse end hos os med Hensyn til Nødvendigheden og Rigtigheden af at holde den Værne-

pligtige til Tjeneste og bibeholde ham for Hæren, og dernæst, at Anvendelse af den foreskrevne Fængingshaft kun finder Sted, naar det har vist sig, at den Paagjældende efter gjentagne Forbrydelser, og efter at de andre Straffemidler ere anvendte paa ham, ikke lader sig holde til Orden. Efter hvad jeg har god Grund til at antage, indrømmer man sjelden eller aldrig denne Straf af Fængingshaft for meget korte Tidsfrister, og den vil saaledes som oftest kun blive anvendt, hvor der efter vor Straffelov vil blive anvendt en Straf, der fjerner den Paagjældende fra Hæren. At jeg fuldkommen deler det ærede Medlems Anskuelse om denne Straffeart, om det lidet Ligtalende ved den, og om den Karakter, som de paagjældende Afdelinger faae, tillader jeg mig her at udtale; men jeg tror rigtignok, at den samme uhyggelige Karakter, som de til Fængingshaft dømte Afdelinger have, vilde blive de i Forslaget under Nr. 14 foreslaaede Arbejdsafdelinger til Del. -- Saa vidt jeg hørte, omtalte den ærede Ordfører ikke mit Forslag under Nr. 16 til § 34, der gaar ud paa at bringe Paragrafen tilbage til dens oprindelige Stikelse. Jeg veed ikke, om jeg deraf tør slutte, at det ærede Udvalg tillæder Forslaget, som jeg i ethvert Tilfælde tillader mig at anbefale til Thinget. -- Den ærede Ordfører udtalte, at Udvalget ikke kunde gaa ind paa mit Forslag under Nr. 18 til § 40, som gaar ud paa, at 3die Punktum af Paragrafens 1ste Stykke skal udgaa. Det har været Gjenstand for Forhandling saavel her i Salen som imellem Udvalget og mig, men det er hidtil ikke lykkedes mig at overbevise Udvalget om det Urigtige i at lade denne Bestemmelse staa. Jeg tror, at Grunden til, at Udvalget fastholder sin Anskuelse, er den, at det antager, at det er ved en Inkurie, at denne Passus ikke fandtes i det oprindelige Lovforslag, medens den fandtes i tidligere Lovforslag. Jeg tror, at denne Opfattelse er begrundet i, at Udvalget stadig overfer den Forandring, som er foregaaet derved, at Bestemmelsen om Degradation er bortfalden og i Stedet derfor indsat Embeds- og Bestillingsfortabelse. Forøvrigt skal jeg indrømme, at det ikke har stort at betyde for mit Vedkommende, om Paragrafen bliver affattet saaledes, som jeg nu har foreslaaet, eller saaledes, som den findes i det foreliggende Lovforslag; men det forekommer mig besynderligt i et Lovforslag at indsætte en saadan Bestemmelse som denne: „Foraaavdt de omhandlede Personer staa i Klasse med Underofficerer og vilde have forskyldt Bestillingsfortabelse, men denne Straf efter deres Stillingsbestaffenhed ikke kan anvendes paa dem o. s. v.“ Jeg finder nemlig, at det er en fuldstændig Modsigelse at sige, at de have forskyldt Bestillingsfortabelse, men at Bestillingen ikke kan fortabes. Under Nr. 20 har Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem stillet et Forslag, som gaar ud paa, at i § 46 skulle Ordene fra „klarlig“ til Para-